

DÜŠEVNI LIST

Mesečne verske novine.

Vu iméni překmurske evang. šinjorije reditel
i vödávník: FLISÄR JÄNOŠ,
Murska Sobota.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ M. Sobota.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvänstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Izhaja ednök na mësec.

Naprejplačilo gorivzeme vsäki ev. dühovnik i vučitel.

Advent - tröšt.

Vezdášnjemi vrëmeni so lüdjé že dosta iménov dáli, i tá iména tüdi dostakrát spominajo. Ali edno imé se pa preveč redko čüje, náimre da je vezdášnje vrëmen vrëmen Bože kaštige. Od té rëči nas nazájdrži ali bojazen, ali pa verska krátkovidnost. Pa je razméto človeče srcé v tom rávno tak gvüšno, da dnesdén Bög obri vsej nás, obri cëloga svëta söd drži, kak je dvakrát dvá — štiri. Dén za dnëvom je vékše naše staranje, cáglost i dvojnost. Nišče ne vé, ka nam přinesé útrášnji dén. Človečanstva srcé je ešče nigdär në tak trepetalo, kak dnes. Či pa cëloga človečanstva srcé trepeče, tak je tomi gvüšno velki vzrok. Pa što je tisti, ki nebi trepeto, či Bög södi?

Ali tó je lëko samo konštatëranje, ali në tröštanje, tó je leko znamënje nevarnosti, ali në pomôč. Pa dnesdén, tüdi v začëtki nôvoga cërkvénoga leta dosta i dosta src čäka na pomôč. V tom dugom čakänji ji je že preveč dosta obtrüdílo. Dnesdén, v eti tenki i žalostni časaj bi tüdi mi potrebüvali tákše Cirenejske Šimone, ki bi nam naše žmetne križe pomagali nositi. Ár či se samo staramo v svoji nevolaj, stém si nikaj ne pomoremo. Tüdi se nepotröštamo stém, či si nazájzelëmo, či se jöčënio za tiste stäre dobre čase. Ár je vse zaman, tisti stäri dobri časi več nigdär ne pridejo nazáj. Ka je minölo, tisto se

več nigdär ne povrné. Človeča möč i modrija tü nikaj ne pomagä.

Človeče srcé, tó siromaško srcé pa vsigdär bole püsto i kmično postäne. I rávno tü je glávna napäka. I ár srcé nešče, rávno záto pomali že tüdi nevë razmíti, da se je od Božega sôda, od Bože kaštige samo tak mogöče rëšiti, či se človek ponizi pred Bögom. Ali kak se eden pred drüгим radi nanizävamo, tak smo pred Bögom pôstali gizdävi i trdi, liki mrzli kameni stebri. Pa je v tákšem nanizävänji pred lüdmí več vsebičnosti, glédänja i čakänja haska, liki pa práve lübézni i odkritosrčnosti. Pozábili smo na tó, da od Bogä li samo tisti lëko čäka zvišänje i oblónanje, ki se pod Njegovov vsemogöčov roköv ponizi. Tó smo záto pozábili, ár smo se v tom në naväjali, i në smo göstokrät ponävllali. V drügi rečäj i déljaj pa tak radi gläsimo, da je ponävlanje mati znanosti.

Tá poniznost pa li samo tak má razmënje, či ne zakrivamo, či ne lepšamo tiste grëhe, pôleg šteri dnes človek, drüžina, cërkev, držäva kaštigo trpi. Záto bi dobro bilö, či bi se ednök vöpokázalo, da dosta lüdi svojo oblást, svojo möč i svoje pozvänje ne nüca na tó, naj na svëti, v držävi, med lüdmí réd, mér, právičnost kralüje, nego nasprötno. Dokeč svoja déla ne pokážemo v právom posvëti pred svëtom, tečas pred Bögom néga práve poniznosti. Ali tüdi tečas nega méra i po-

koja v človeči srcaj. Pa kak preveč bi nam tó potřébnó bilô.

Túdi s tém nepridemo naprej, či se samo bližnjim svojim tóžimo od svoji različni nevol, trplénja i zgübičkov. Stém pa ne právim tó, da naj svojo žalost ne povémó drügam, ár ne smemo pozábiti, da je raztálana žalost túdi dnesdén samo polovice žalosti. Samo naj tó práva žalost bode i në láž. Ár je dnesdén tožba právi düševni i jezični beteg. I stém betegom nájvečkrát tákši oskrunijo drüge, ki se skoron nájmenje vzroka májo tóžiti. V dosti tožbaj je več guča, nego vzrokov, več vsebičnosti, liki pa poštene srčne bolézni. Bôg nas na tó opomina naj nigdár ne dvojimo v Njegovej vsemogôčnosti. I ki prav verje, da je Bôg vsemogôči, tisti svoje nevole ne nesé na senje, i z tisti ne naprávi fal, nikajnevřédno blágo.

Túdi tó moremo znati, da križnošénje i vsáko trplénje preveč zlekoti tá práva čista düšnavěst. Gda znam, da me je tó ali ono trplénje brezi moje lastne krivice doségnolo, té dosta leži prebolim tó sprobánje. Ár ka poméni čista düšnavěst? Tó, da je moje delo vrédi z Bôgom. Či pa znam, da je vsáko moje délo žnjim vrédi, té túdi vsa svoja déla z lüdmí dosta leži oprávim. Zátó pa čiste düšnevěstí bodôči lüdjé dvojno blájženost májo, prvič so gvüšni, da je Bôg smileni, z drüge stráni pa mirovno léko glédajo v oči bližnji svoji. Blájženi so oni, ki so čistoga srcá. Ár se zláta ne prime erja.

Túdi tó nesmémó pozábiti, da je në samo denéšnjega vréména človek — trpéči, človek. Túdi naši predniki, nači očácke so méli svoje križe. Istina da tista njihova trplénja mi žé ne čütimo. I ka pa ne čütimo, z tistim se túdi dosta ne brigamo. Dosta lüdi vsigdár na jeziki má: Trplénje drügi je nikaj, samo moje, li samo moje je strašno i velko. Ali je nájvečkrát në tak? Tak da bi mi náčiši bôgši bili od naši očákov. Tak da bi tisti od nás bole gréšni, bole lagvi i bole zaostánjeni bili. Pa što zná, mogôče so v svojem vréméni tákši bili, liki zdaj mi, ali pa ešče bôgši. Zátó je nespametno tak misliti, da so oni bole bili vrédni različni kaštig, liki pa mi.

Eliáš prorok je znameniti človek bio, i dönok je priznao, da je túdi on në bio bôgši od svoji očákov. Ali što se pa ešče od Eliáš proroka za vékšega i znamenitejšega drži, pri tistom se nemremo čüdúvati nad tákšov düšnov zasleplenostjov.

Túdi ne právim, da je vsáki človek brezi razlike vzrok svoje nevole, svojega trplénja, ár bogme jeste túdi dosta nedužno trpéči lüdi. Túdi tákši so vsigdár bili i bodejo. Nájbole nedužno je pa trpo sam Gospon Jezuš Kristuš. I vidíte rávno nedužno trplénje je edino v šterom smo prispodobni k Jezuš Kristuší. Drüge prispodobnosti so redke, liki běla vrana. Pa kém bole smo prispodobni k Kristuší, tém bliže smo túdi k Bôgi. Z nedužnim trplénjom nas Bôg ešče bole k sebi šče prikáčiti, túdi té, či so se naša srca vküperstrla. Néga tákšega zlomlenoga žitka, štero bi Bôg në znao znôva zvráčiti.

Boži sôd se pa nájvečkrát pri dobri, pri nedužni lüdi začne. Bôg vsigdár prvič svojo družino, svoje verne lüdi kaštiga, či so gli tej žitka hasnovito, sádarodno drevje. Túdi vancar samo dober i zdrav trs čistí i obrezáva, z mrtvim, nerodnim trsom néma nikaj začnoti. Da Boži sôd dén za dnévom bole univerzálen postáne, da Bôg veliko čišćenje šče oprávití túdi med vernimi, nam káže Božo pravičnost. Od Njegovoga sôda so túdi ti Njegovi në oprošćeni, túdi tisti në, ki so se žé povrnoli i i pobôgšali. Tisto je žalostna slepost, štera ne vzeme napamet, da je Bôg në prebirávec osôb. Túdi tó sliši k Njegovomí sôdi, da naj ništerni vidivši ne vidijo i čüjôči ne čüjejo i zátó naj takoj ne ozdrávijo z toga strašnoga betegá. Bôg rávno zátó vzeme po vrsti prvič svoje, naj tej žé čistí bodejo té, gda svoj sôd razšíri na céli svét. I tó je në Boža nesmilenost, nego rávno Bože milošće i dobrôte lépo sve-dôstvo.

Nemogôče da bi razméto srcé v poniznom križnošénji në Božo volô vidlo. Či bi se Bôgi në vidlo, gvüšno bi në obečo, da On vküper šče prebivati z vküppotrím i poniznoga srcá bodôčim človekom. I zátó prebiva žnjima vküper, ár šče oživéti ponizno düšo i vküppotrétó srcé.

Z toga se vidi, da Bôg tŭdi tŕ šče, da bi nás rêšo, oslŕbodo. Ali nešče nas zátŕ rêšiti, ár brezi nás nemre biti, nego ár nas rávno tak lŭbi, liki mrzi i osŕdi vse naše grêhe. Ár On sebi tŭdi z kamé- nja lêko stvori déco. Zátŕ je tŕ velka po- mŕta, či mi tak mislimo, da je tŕ Boža dužnost, nás rešiti i osloboditi. Nego tem bole je naša dužnost, za tŕ rešitev se k Njemi vrêlo moliti i svoje grêhe požalŭva- ti. Ár nam je On tŕ razméto i jasno za- povedo, naj ga mi v svoji nevolaj na pomŕč zovêmo. I stém nas pa na tŕ vči i opomina, da pred Njegovim srdom i sŕdom li samo edna obramba jeste, bežati, paščiti se k Njegovej milošči. Ki se pred Božim srdom i sŕdom k Njegovej odpŭšča- jŕčŕj milošči pašči, tisti zadobi rešitev, vŭljanje, lêpo bodočnost i právo blájženstvo.

Zdaj na konci cêrkvenoga leta i v začétki adventa se nam evangeličáncom tŭdi Kristušova nezgovorna lŭbézen glási v eti trŕštajŕči rečáj: Hodte k meni vsi, ki se trŭdite ino ste oklajeni, i jas vam počinek dám.

H.

Vsàka evangeličanska hiža má
„Evangeličanski kalendari!“

Občine sirotič.

Pripovêst. ... Poslov. Flisár Jánoš.

Grezo bojnski dnêvi i hŭpi so bilí teda. Doli so odegнали vogrske vojáke k mŕrji, tá gde citrom jáboka rastéjo. Hej da je dosta lêpoga znao Števan od onoga orsága pripovedávati. Ná- mre z-vojáškoga žítka. Pripovedávao je, ka je i dvakrát menšŭvao i obráno Ferenc gospodina žitek. Ednŕk vu bojni, gda je meča špic že ráv- uo Ferenc gospodina srdcé šteo prebodnoti, tam je grátŕo i tak je klŭkno na nemčura škramble, ka njemi je naednŕk z prgišče spadno meč. Ob drŭgim pa, gda se je Ferenc gospodin vu mŕrji kŕpao, ga je rávno edna cet riba štela popád- notí i požrétí, ga je Števan vŕ žnjé gŕbcu vne- sao i vŕ na brêg priplavao žnjim.

Istina, ka se je z têmi hištŕriami nê meo rad glasno hváliti. Samo tákšega hŭpa je je gŭ- čao, gda njemi je palinka odvêzala jezik.

Koga je nebeski orság?

(Pisao Porkoláb Gyula, poslovenčo Flisár Jánoš.)

Tam zgoraj, vu nébe bŕgšem dŕmi,
 Med timi blájženimi dŭšami,
 Bŕg na sŕdnom stolci sedi.
 Kre dêsne Kristuš ino okŕli
 Jeste Boži angelov povŕli,
 Čákajo vsi zapŕvedi!

Znamênje dá Bŕg i kivne z rokŕv,
 Tihoča se zdâ premení z-pesmov
 I trobŭntanje po nébi.
 Kak je trobŭntanje čŭto eti,
 Se namali gor' odprêjo dveri:
 Notri stŕpita dvê ženski.

Kak nastráhoma notri stŕpita,
 Je trobŭntanje, pesem hênjala:
 Obê dvê sta se strsnole.
 Niti list se na drêvi negible,
 Od stráha i tihoče velike —
 Pred Bŕgom sta postanole.

I kak vu strahoti tam stojíta,
 Ino si na Boži sŕd mislita,
 Boža rêč se zglási včasi:
 „Smrt i žitek mam vu svojoj rôki,
 Povêta mi obê zŕči-vŕči,
 Kak sta bilê v-žítka časi?“

Gda je nazâ domŕ prišao, tákší na njé va- lon junák je bio žnjega, ka bi ga lastna njego- va mati nebi poznala. Bajŭsi so njemi do vŭh ségnole i nakonci tak zafkŕčene, kak Somogy- ski préclín. Hej nakeliko so se okŕli njega vrtele devojke! Ali on je samo edno meo rad. Naglá- so je uprav plemenitomi gospodinŭ, ka bi se rad oženo.

— Dobro je Števan, jes bom držao vŕ gostŭvanje.

Ali vsa dobra obečanja i nágibi so na kvár prišli, ár je z-gostŭvanja trbina postáuola. Tak se je zgŕdilo, ka je Eržika, Števana záročnica v ednom zimskom mrzлом dnêvi gvant šla opla- kŭvat v potok. Voda je trnok v léd bila zmrž- njena. Tŕnjo so presekali na ledê, ali v lagojem mesti. Eržika se je na ledê poškalila i v prepast je spádnola, bár so jo ešče živo potêgnoli vŕ z mrzle vodê, nateliko se je prehladila, ka je na eden tjedn vrmla. Od onoga hŭpa mao je nê

Edna njidvi zdâ brš naprê stáne,
Pred nebeskim trônušom postáne,
Glavô nagne, doj poklekne.
„Što si tí? — gučí!“ — Jo oberčé Bôg
'I tak zdâ ona preci naednók
Gučí, vse pred njega vtekne:

„Ka sem bila jas tam, zdolaj oh Bôg,
Je pred tobom tak znáno moj Gospôd:
Vu cêlom zemelskom žitki
Sem molila, slúžila li tebi;
Na buče hodla, têlo mantrála;
Pobožna nûna sem bila.

Očo, mater sem tá ostávila,
Imé, hižo, lúbézen, zavrgla;
Od svêta se odstránila, —
V-samen klôšter sem se zoselila,
Cêle dní sem kléčala, molila:
Pobožna nûna sem bila.

Od zemelski sem se odtrgnola,
Gladüvala, vrêlo se postila,
Ves cêle dní sem kléčala.
Têlo i kotrige si mantrála,
Pokôro ino svestvo činila:
Svêta apáca sem bila.

Lampe so mi nôč i dén molile,
Roké svêto číslo obračale;
Zdravo Margyo i Očanaš,

Več, kak stôkrát od dnéva do dnéva
Zmolila i pokôro činila;
Svêta apáca sem bila“.

„Zadosta je!“ — Právi Bôg vse tô vém...
Naj pride ta ova, da jo čüjem!
Ti pa idi zdâ od méne! . . .
Ova príde i dolí poklekne,
Reči išče, ali nenáide njé,
Velikomi sodci erčé:

„Tákše vrêdnosti, kak ova nemam,
Ka sem grêšna, tô čütim, dobro znam;
Nê sem zavrgla lúbézni,
Nê se odstránila vu tühíno,
Nê se postila, mantrála têlo,
Živêla sem v-svêtom hížtvi.

Čísła sem v-rôke nigdár nê vzéla,
Cêli dén sem túdi nê molila,
Ali kašté sem činila,
Nájem sem za tô nê čakala,
Ár sem vse tô za dûžnost držála,
V tvojem iméni odprávlala.

Nigdár sem jas nê manjiküvala,
Na vse, ka sem dobila, pázila.
Dén sem z-molitvov začnola
'Ino ga z-molítvov dokončala,
Deco sem túdi na vse tô včila,
Njó v-Božem stráhi zgájila.

trbelo Števaní ni edne devojke nê. Či nebi nate-
liho lúbo oni štiraj sivk, štere je Fúzeššy Ferenc
na njega zavüpao, za njôv bi šô i on vu smrt.
I túdi se je nê oženo več nigdá. Zôbston so ga
dráždžile deklíne ino se žnjega šengárille, on se
je samo smehao na vse. Gda je cajt meo, vô je
šô na brúttiv k Eržike grôbi, tam se je vô z-ža
lostio i tak si poléhšao srdcé.

Tak je živo vu mirovnosti. Vu kašteli so
ga vsi lúbili, slobodno je šô notri i vu kanapê-
ja hižo. Ferenc gospodína deca bi pa rávno nebi
záspali, či bi njím on po večeráj nebi pripove-
dávalo lèpi fabul. I ka náj fabule kêm lepše bo-
dejo, so Števan báčeka obdeljávali z finím do-
brim dohánom i friškov bagov.

Či si je v lampe djao bago, preci je z da-
nájkao k-coj ono stáro indašnje husársko nôto:

V-nébi neo prav za husára,
Nede tam bage dohána,

Svétí Peter prosimo Vás,
Narédte fabriko za nás
Gde bode rédjena baga:
Vživao de jo husár baka.

Té máli Béla, pa Ilonka gospodičina, sta
se li hitro návčila od njega tô nôto i žnjím vréd
sta jo popêvala.

Gda je Števan báči vöobstarao z-dela, so
ga nê stírali vkraj, tam je ostao na gospodskoj
portájí, kak „inventárija stárl materiál“. — Po
večeráj je pa vu prejálníce hodo fabole pri-
povedávat.

Hej, kakše fabole, pripovêsti so bilé tô!
Več je bilô v-njí túžnoga, kak veséloga. Tak da
bi vu vsákoj svojo túgo i žalost pripovedávo.
Ali brezi lúbave je niedne nê bilô žnji. Devojka
je verna ostála k-lubiji; junák je vu smrt šô za
lúbov. Cêle prejálníce poslühšávci, so se jókali,
drúgoga hipa pá naselili nad njimi. Či so je
naútro domá pripovedávale deklíne, ešče so se

Siromáke sem nigdár nê pústila,
Ostávlene vsigdár batrivila,
Póleg móči pomágala.
'I njim na slúžbo gotova bila,
Kak so vse, vse pred tehom znána,
V-tvojoj knigi gor' spisana.

Nemo tak duže nadaljávala
I sama sebe preštímávala,
Kak *lutaranka* sem živéla
I kak *lutaranka* preminóla:
„Odpústi mi Oča prestoplênje,
Boj mi mili za vgrehšenje!“

„Tvoj bude žitek! — Pojdi či moja,
Pred tehom so nebésa odprêta,
Grêhi so ti odpúšчени!
„Tí ova si pa gori zamerkaj:
Buče, post, têt mantránje so nikaj —
Tvoj žitek je bio zobstojnski!“

* * *

I kak se nebésa doj zapréjo,
Angelov pesmi se pá čújejo;
Žnjih vúst se glási tak lepô:
Ka li veren žitek pela v-nébo,
I nê zobstojnska molenjá,
Na buče hodba mantránje telá,
Bojdi naveke blagosloveno:
Imé nébe Očo Bogá!!!

i stáre mamíce zajókale nad njimi. Hodilo ji je pa vu prejalnico teliko, ka je ji ešče na péč zišlo žnji, nê je bilô vu hiži zadosta mesta. Radl so prišli poslúšat i starci Števan báčia pripovêdke, noči je nê daleč, samo na ništerni stopáj bila od prejalnice oštarija. Ešče z-Mariš materé so se túdi šengárilil, ka či je bár viêe 40 lét stara bila, si je dônok z-erdéčim rôbcom nazáj zavézala glavô, da se i ona med snehé račúna i tak lahko prihája v prejalnico.

Keliko, vnogo dobroga je znao od svojega gospodína pripovedávati pa od njegove famílie i od držine. Alí túdi je pravico meo, ár je nê prišao k-njemi tákši prošnik, ali nevolák, cigan, koga bi on z práznimi rokami pognao z dvorišča i od svoji dvér. Njegova deca so si pa i slédnji faládec razdélili z-sirmáki. On je pravo túdi, ka je Béla gospodič ednôk bôs prišao domô.

— Gde pa máš punčike? — ga píta nagyšága mati.

Jugoslovansko Gustáv Adolfa glávno društvo

je svoje VIII. létno správišče t. l. okt. 12. i 13. melo v Novomseli pri Vinkovci. Na správišče prihájajóče visike dostojanstvenike, D. Teodora Heckel púšpeka z Berlina i našega D. Dr. Popp Filipa, so zósebno z velikov ôsvetnosijov sprejéli. — Na tom správišči so Škalič Šandor lendavski dúhovnik spoznávali naše prékmurske nevôle i radosti. — Pri glávnoj Božoj slúžbi so D. Heckel púšpek predgali na podlági II. Tim. 1, 7. — Na glávnom správišči so pa D. Dr. Popp púšpek i predsednik društva meli ôsvetni govor. — Društvo je melo navkúpnoaga notri jemánja 134.465 din. Žalost, darúvanje na dúšo gledéč smo mi v Prekmurji na zádnjem mestí. Veliki lúbézní dár je dobila fara v Beogradí, 35.000 din. na zidánje cêrke. Decé dár je dobila Sirotišnica v Novoj Pazovi, 22.000 din. V Prekmurje je dáno 2—2 jezero din. podpore Apačam, Lendavi in Seli. (Zvônloga dobi od nemškoga Gustáv Adolfa društva Apače 4 500 din. Selo 3.750 din.) Okt. 14—16. je cét dúhovnoga oborožúvanja držáni Istotam, ob šteroj prilíki sta zósebno D. Heckel púšpek i vsevučelíščni profesor Dr. Gerstenmajer z Berlina mela velike dúhovne vrédnosti predávanja. L.

— Ednomi vbôgomi siromaškomi pojbari sem je dao, ár je on ni edni nê meo, jas pa domá ešče dvá pára mam. Natô ga je mati v nároča popádnoia, skúšúvala ga je, pa je od toga dnéva mao Béla tri tjedne nê mogao z-postelé stánoti, razmrazo se je, vu veliko hico je spadno i dvá doktora sta hodila k-njemi z-váraša.

Gda je Števan báci vu prejalnici, te dober glás, ka je gospodiči že bôgše, povedao, cêla vés se je veselila. Ár je te ešče tákši svét bio, kaj vu dobrôti i nesreči je edno čútilo lúdstvo z-gospodinom navkúpe.

Či je koga kákša nesreča doségnola, eden tomi drúgomi so na pomôč bili i z-dobroga je túdi vsákomi zišlo. Či je ogen opústo vés, vsákoga íramá lês je z-gospodína logá k-šenki dání. Nê je mela občina velikoga határa, bogati njiv. I ka je bilô je od nigda mao Fúzešy gospodína imánje. Nigdár nê več, ni ménje. Ár je

Živlênje je spár.

Nad preránim grobom so mi privrele z dūše bridke misli tožbe:

Kak krhka je posôda naše dūše!

Zaka je človeče živlênje nej reka, štera bi dokončati znála svojo pôt od vretine do izliva v môrje vekivečnosti?

Zaka je človeči žitek nej svêča, štera bi ednôk prižgána do krája zgorêla?

Zaka je zemelsko živlênje nej slūžba, štero bi samo te mogli odložiti, gda smo svojo dūžnost že spunili?

Mogôče je eti, dnes se veseliti punoj môči i zdrávji, vūtro pa z nêmov predgov smrti nazveščávati ničevnost žitka.

Mogôče je eti, dnes se brezskrbno segrêvati pri ognjišči družinskoga živlênja, vūtro pa kak mrzlo têlo zapūščati šereg jokajôči se bližnji.

Mogôče je eti, dnes pune môči se paščiti na svoje delo, vūtro pa negenjeno ležati v têsnoj škrinji!

Zaistino: Človeči žitek je kak spár, šteri se edno malo skažuje, potomtoga pa prejde.

I kak sem zagledno na nagrôbnom kamni znamênje žitka, je obnêmo smrtni glás tožbe i privrele so mi misli žitka:

Človek se náj ne tóži nad preminôčnostjov svojega živlênja, nego náj puni svoj žitek z vekivečnostjov!

Človek je nej reka i nej svêča, nego dête nebeskoga Očé.

Nej je zemla njegova práva domovina, nego nebésa.

Če je živlênje krátko, náj bode te bogáto!

Je človek nej gvūšen svojega premi-nôčega, náj bode te gvūšen svojega vekivečnoga žitka!

Kristuš je pôt za cêlo vekivečnost stvorjenoga človeka.

Tá pôt pa ne pela v daljávo, nego v višino!

D.

Nôva cerkev v Seli.

Križevska gmajna je edna med têmi náj-vêkšimi v Prekmurji i má nájbole raztorjene ves-nice, med šterimi je Selo nájdale. Evang. verni-ki toga krája so zavolo dúge poti nej mogli réd-no spunjavati svoje verske dūžnosti, ár so v leti bili obrūdjeni od vnôgoga dela, a v zimi pa so slabe poti. Celô starejši ljudjé so nej mogli tak daleč hoditi v cêrkev. Záto so evang. verniki pred 5 leti sklenoli, ka bi po mogôčnosti obnô-vili pred dávnim časom obstojêčo evang. gmaj-

gospodin s-toga ka je meo nê nika zapravo, več je pa nê mogao k coj spraviti. Bogatoga človeka je tū nê bilô, ali kôdiša tūdi nigdár nê. Fiškálíš, — ešče i notároš je nê meo dela, ár vsefêle tožbé i dugovánje je vréd, v-mir spravo dūhovnik i gospodin, brezi pláše. Lúbézen i mir je ládao tam. I či se je v-nedelo gojndno zgláso te veliki zvon, v svêtešnji gvant se je oblêkao vsáki, máli i velki, stári i mládi i hito je vu cêrkev k-slūžbi božoj.

Tákši je bio teda svét, od šteroga že samo ti stári ljudjé znájo gúčati, ti mládi pa tak prá-vijo: „tak dávnô je bilô tó, ka je rávno nanč nê istina.“ Z-toga svêta je bio Števan báči tūdi. Tam je živo, kak dête, tam je tūdi vmrô vu 96 lét starosti, kak poštvani stavec. I kakši žitek je blo tó? Že tó je samô vu sebi edna čūde vrédna hištôrija. Od toga je tūdi dôstakrát pri-povedávao Števan báči.

Gda sta toga bláženoga srdcá i dūše Fe-renc gospodin i tūvárišica vu Bôgi vōpreminola, ka bi meo on ešče duže na etom svêti iskati? Tá se je želo k-gospodina kripte i k-svojoj ne-pozáblene Eržike grôba sôsêdstvo!

(Konec)

Proba.

V dalêšnjem pristanišči je bogáti mohame-danski trgôvec bibllo ščeo kúpiti od kapetána edne ládje. „Ka ščéte z bibliov, tak je ne vête čteti,“ njemi je pravo kapetán. „Istina“, je od-vrno mohamedánec „ali če pridejo k meni kráčanski kapetáni z drúgi tálov svêta, te mi biblia pokáže, jeli njemi slobodno zavūpam. Če vidijo na mojem stôli svoje sv. písmo i ga spoštlivo obráčajo, te mam zavūpanje v njé, če ga pa vkraj porinêjo, te s tákšimi ljudmi ne raz-právlam.“

no v Seli. Osnovála se je filijalna verska občina, štere voditelji so se trudili, naj bi se postavo primeren Božji hram, gde bi se večkrat lejko vršile Božje službe, štere so zdaj vsaki mesec obdržavajo v fakovskoj šoli. Po drugom premišlavanju i tanáčivanju se je skienolo, ka se ne bi zídala samo navádna molitárnica, nego cerkev. Do toga sklepa je prišlo teda, gda smo meli zagvúšano veliko áldovnost v našem kráji. Med témi dariteli so bili tákši, štéri so oblúbili celi rušt, rušta tesianje i vkúperpostávlanje, materijál i naprávo oltára i predgance, a drúgi so v gotovini obečali vékše šume. K tomú delu so nás v vnógom pripravili i podkrépili túdi naši vrli amerikanski rojáci, štéri so z velkov navdúšenostjov pristópili k nabéranju dárov za bodóčo církev v Seli, za štéro so vsega 800 dolárov vkúper spravili. Z etoga lúbézní punoga djánja smo vdáblali trdo vúpanje, ka bude naše želénje i naše delo do konca spelano tem bole, ár smo se túdi prinas prijétno ogvúšali o velikodúšnoj áldovnosti vernikov naše krajine. Vsa eta vrélost i pomóč nás je pripravila do toga, ka smo mēseca julija leta 1939. začnoli kopati fundament te 11. evangeličanske cerkve v Prekmurju. Velko bremen smo vzéli s tem na sébe, ali vsigdár smo bili v tom vúpanju, ka z Božov pomočjov pridemo do končnoga cila. Istina, ka so nás težki časi prehitili, štéri nam delajo velke skrbi, ár so nam zavolo toga vnóge oblúblene podpore spoj odpovedane ali preveč zménšane. Naši ljudjé so túdi močno prizadeti zavolo mednárodnoga položája, ár so si nej mogli pridobiti oni dohodkov, štere so si vsako leto prislúžili v túhíni. Zató smo nej mogli vkúp spraviti vsej oni dárov, štere so naši verníki oblúbili i naše delo je na žalost nej moglo biti letos dovršeno.

Ob etoj prilíki se všém onim, ki so nás do eti maó pomagali i podpéráli v našem delu, vaddújemo na etom mestu našo srčno zahváluost i je prosimo túdi nadale, naj bi nam na pomóč blii tečas, dokeč ne skončamo toga znamenitoga dela. — Selanci.

Kaj pravite ?

Pod tem titulom je eden gospod, po občnoj sôdbi, eden plebanoš z okolice Puconec vu časopisi „Slovenec“, 1940 nov. 5. vódnój 254a numeri pítao : „Kakšne narodnosti je luteranska vera pri nas ?“

Právimo : vera je nej eíakše-ovakše narodnosti, nego medsebna vera, ali vadlúvanje vu

tesnešo vkúpnost véže lidí, verníke različnoga jezika, različne narodnosti. Pri nas, bliže samo v drávskoj banovini, k evangeličanskoj veri slišijo verníci slovenske, nemške i madžarske narodnosti.

Evangeliomska vera, ali si bojdi církev je podložna Božoj Rěči, na štéroj podlági osvávla svoje kotrige za bogábojéče krstšane králevstva Božega i za verne državljáne njihove domovine, štéroj vsáki hípek svojo blágo, svoj žítek so gotovi na áldov dati.

Slugi evangeličanske vere se ne igrajo z onov miseljov, ka so strankarski tajniki, novin pisáteli, ali pozváni politikušje, ár je njihova dúžnost slišanje i glášenje Božje Rěči. Zató se nestrpno neméšajo v korespondenco drúge vere. Ne brsnejo pomenšávajoč po kateheti drúge vere. Ne grajajo, neščem praviti denuncirajo, pozvánje svoje težko i verno oprávlajoče šolske upravitelé za volo potrebnoga, a nedúznoga podpisa.

V ómurnom časi živémo. Skoron vu vsej svoji četvéri kúkláj gorí svét. Božji Dúh nas zató vezdaj ešče bole ómurno opomína : „Lúbi bližnjega tvojega, kak samoga sebé Či te pa eden-drúgoga grizli i jeli, glédajte, naj se eden od drúgoga ne potrošíte.“ (Gal. 5, 14. 15)

Luthár Adam

Ženski kotiček.

Sposojeni kinč.

Vu velkom váraši je živo znanstvenik, po cělom orsági poznáni profesor filozofije. Poznanci so ga poštvúvali zavolo njegove pravičnosti, študentje so ga občudúvali zavolo ostroga i velkoga dúhá. Njegova predávanja je obiskávalo stó i stó mládí lidí, da bi se kém več návčili od njega. Po tanáče so prišli k njemu, ár držali so ga za nájbole čednoga človeka onoga časa. Lúblénc sreče je bio. Bogat i spoštúvani je živo v srečnom zákoni z lúblénov ženôv, šorš njemu je podáro dvá siná, zdraviva pametniva dečka sta bílá, veselje i vúpanje starišov. Oča je návčo njiva znanosti, njima razlágo stvorjénje svetá po svojom znánju, ali nigdár njima je nej oméno právoga stvorítela — Bogá. Matí pa je vzgájala dečka v božem dúhi, verno njima je pokázala kěp Božji kak dobrótnika i skrbnoga Očé.

Létnoga časa pa je prišla nesreča tudi v to srečno hižo. Bóg kaštiga tudi one, štere líbi. Dečka sta se sprehájala po parki, oča se je mífido med svojimi študenti. Náglo i nepričákano je prišo močen vihér, deždž se je začno lejvati i dečka sta iskala závetje pod stárim visikim hrástom. Tò je bila njihova smrt. Tésno sta stála eden kraj drúgoga, gda je grozen blísk vdaro v koróno stároga hrásta. Na mesti sta bilá dečka mrtva.

Nesrečna mati je dála svojíva siná spravítí domò i je v njihovej hižici položila na mrtvečko postelo. Svojim slúžbenikom pa je zapovedala, da níti edno rěč nesmijo povedati gospòdi, ka se je zgodilo. Ona sama šče najprvé gučati s svojim móžom. Znála je, kákšo velko veselje sta bilá dečka za njega.

Večér je pozdrávila svojega možá, kak po navádi, ga pelala v hižo na večérjo i njemi je dvorila. Na njegovo pítanje, gde sta dečka, je mirno odgovorila, ka že spíta. Po večérji je stòpila k njemi i právla :

„Drági mož, težko pítanje mam na srci. Pred dugim časom mi je níkák dao dvá kinča, náj je shránil za njega. Dnes pa je prišo tísti i je svojo lást nazáj proso. Težko mi je lóčiti se od njih, záto te pítam, morem je nazáj dati, ali nej?“

Móž je svojo ženo žalostno pogledno :

„Tí kak moja žena tò ne bi sméla píitati ! Znáš, ka sem vsigdár bio pošteni človek i tò zahtévam tudi od tebe. Če te je štòj svojo lást nazájproso, njemi jo tudi moreš nazájdati, kakštěč žmetno ti je i kakštěč dugo si jo hránila.“

Odgovoréča ga prime žena za rokò : „Hodi, da ti pokázem kinče, štere moremo vrnòti onomí, ki jih je nam dao.“

Dugo je stao móž pred svojov mrtvov decov, bolečina njemi je stísnila srcé, níti skuze je nej najšo.

Teda je žena právla z trepetajòčim glásom :

„Bóg jih je dao, Bóg jih je vzeo, blagosloveno náj bode imé njegovo.“

Móž je stísno svojo ženo na srcé erkòči :

„Kak siromašen sem próti tebi ! Ka mi pomága znanost i pamet, če vere nemam. Vči me drága žena, ka bom menje znao i več ver-
vao. Ár samo v veri je blájženstvo.“

Frida Kovátš

Drtinje z milošče stola.

Vsákomi človek je potrébno naj spozna samoga sebè. Božega spoznanja dveri so spoznanja samoga sebè. Mi smo pred seboj nepoznáni ljudjé. Skrivamo se i skrivamo svoje gréhe në samo pred svétom, nego tudi pred samim seboj.

Gréh je tákši, líki domòhodéča skúšnjáva. Jeste pri šterom ešče v zemelskom žívlénji, jeste pri šterom v vrémni smrti, i jeste pri kom po smrti stánejo gori njegovi gréhi, kak pri bogá-
ci v zgodbi Bogátca i Lázara. I tò je nájbole grozno. Tudi tebé doségnejo ednòk gréhi, či ne popústiš, da bi je Bóg poisko i tebi odpústo.

Kristuš Jezuš je pod našega gréha groznim bremenom zapúščeni od Gospodnoga Bogá prišo do toga, da je gréhnoga zemelskoga človeka lèko odkúpo. Bógi je žmetno tisto nazájzidati, ka so naši gréhi doliporúšili.

Bóg je svojo nezgovorno lúbézen në mogo nači i močnejše vòpovedati, nego samo tak, da je svojega edinorodjenoga Siná dao za nás.

Simpson, té znameniti vučenič, gda so ga tò píitali, ka drži v svojem žitki za svoje nájvèkše gorinájenje, je etak odgovoro : Mojega žitka nájvèkše gorinájenje je tisto, da sem jas brezi Kristušovoga odkúpitelstva zgúbjeni gréšnik.

Láž je tákša med gréhi, líki mort med ciglom.

Milošča se vsigdár tak začne, da Bóg išče i nagovori človeka. Od toga pa, da človek kak išče Bogá, so že preveč dosta knjig napisali, ali i od toga pa, kak Bóg išče človeka, so samo edno knigo napisali, Bibljò ali Svétò písmo.

Bóg me ne líbi záto, ár sam se k Njemi povrno, nego záto se lèko k Njemi povrném, ár me On líbi.

Nájglasnejše kričéča krv je në Ábelova krv. pa tiste glás je do nebés prišo, nego Kristušova krv. Ka se má zgoditi z menom, či de Božega Siná krv próti meni kričala do nebeske višine ? Pa próti meni kriči.

Jaz z vsákim gréhom próti Kristuší govórim i delam. Z svojimi gréhi Njega na križ razpétim. Kristušova krv ali preklétstvo ali blagoslov kriči. Preklétstvo pa li samo tečas, dokeč se k Njemi ne paščim.

Kakkoli je človek daleč spadno od Bogá za njega jeste odpúščanje na križi, či se povrne i z vernostjov gléda na križ. Tò je nê istina, da se je nê mogôče pobôgšati i povrnôti.

Šatana najvékše želénje je tò, človeka pridobiti za sébe, naj svojega žitka ne zavüpa na Kristuša. Pred človekom je vse bole važno, liki pobôgšanje, povrnénje, dñše zveličanje.

Žitka granica je tam, gdé miné milošče vrémen, ali pa tam gdé človek nôvo živilénje nájde, i po tistoga pôti ide dale naprej. Zato je žitka granica nê telovna smrt.

Či Jezuš nikákoga goripoišče, On njegovo živilénje tak spreobrne, da se od njega odstráni smrti bojazen i samo tákša postáne za njega, liki da bi z kletnoga stanovánja goriprišo v süho prilitčno stanovánje.

Kak se spreminé človeče živilénje? Li samo od samoga sébe. Tò je Božega Svétoga Dñhá skrivnostna môč. Vküp živetí z Jezušom, tò je nôvo, blájženo živilénje. H.

Našim naročnikom!

Etoj zádnoj numeri 18. létnika svojega lista smo priložili čeke z vöpokázanimi zaostanki.

Drúgi listi naročnino v naprej térjajo, mí jo samo za nazáj prosimo.

Lepô Vás prosimo, poslúžte se priloženi čekov, náj rédno známo nadaljávati svoje delo.

Ne pozábté, ka nás vsakša numera Dúševnoga lista 1.600 dinárov košta!

Té velke vsote smo samo tak zmožni, če od Vás rédno vdáblamo naročnino!

One naročnike pa, ki pri svoji dúhovnikaj plačüjejo list, prosimo, náj tam poravnájto svoje zaostanke.

Naročnikom soboške gmajne smo túdi priložili čeke i jih prosimo, náj nam ali po pošti nakážejo naročnino, ali se pa náj oglásijo pri svojem dúhovniku i tam poravnájto svoje zaostanke.

Vse svoje naročnike pa prosimo, náj túdi nadale ostánejo verni svojimi cerkvenomi tiski, šteri samo njihove dúhovne potrebe šče slúžiti.

Reditelstvo.

Rázločni máli glási.

Radosti glás: „Vóra je, náj že s snagori stánemo. Ár je zdaj bliže k nam zveličanje, nego gda smo vervali. Nôč je preminôla, dén se je pa približo; odvřzmo zato tà dela kmice i oblêčmo rožjé svetlosti!“ — (Riml. 13, 11. 12.)

Sobota. Na naše povabilo nás v nedelo 24. novembra obišče Akademsko kršćansko društvo mládi lúdi z Ljubljanske univerze i nastôpi med božov slúžbov s svojim versko-kultúrnim programom: s predávanjem, deklamácijami, muzikálnimi i pevskimi točkami. Túdi po etoj pôti opominámo vernike na lêpi i bogáti program, s šterim do nastôpili med nami mládi slovenski akademiki, šteri so si za življenjski cil postavili, živetí i glásiti Kristušovo vero.

Cerkveni tanáč naše púšpekije 12. dec. bode držo svojo sêjo v Novom Sádi.

Učiteljski glás. G. Čarni Koloman je po oprávljenoj vojáškoj slúžbi nastávljeni za učitelja prosenjakovske šóle. Pozdrávlamo mládoga národnoga vzgojitelja na njegovom slúžbenom mesti, na njegovo vzvišeno pozvánje pa boži blagoslov prosimo.

Evang. gmajna v Beográdi je svoje bože slúžbe prêk 77 lét v ednoj máloj kapéli držála, átero je srbska vláda nikda za beográjske katolíčance zidala, potom pa evangeličáncom darüvala, ár so katolíčanci nej ščeli nücati tò preprôsto molitvárnico. — Po vnôgi pripravaj so naši beográjski verebratje 20. oktobra položili fundamentni kamen svoje nôve več milljonske cerkve. Na ôsvetnosti je tál vzeo túdi zastôpnik Nj. Vel. kralá, več ministrov, zastôpnik pravoslávneho patriárcha i vnôgo drúzi odlični gôstov. Naša vláda je 100.000 dinárov darüvala za zidanje té cerkve, Belgrád vároš pa je funduš darüvo.

Gornja Slaveča. 31. oktobra, zadvečara ob pol 3 vóri je fáрно žensko društvo priredilo verski zadvečarek na spômenek Reformácije s sledécim ôsvetnim redovékom: 1.) Občna pesem 219. 2.) Naprejdávanje dománjega dúhovnika na podlági Apošt. djánja 14, 8—13. 3.) „Na reformácije svétek“. Písao Flisár J., deklamálivao Čurman Alojz, šolár iz Sotine. 4.) „Dr. Luther Martini v spômenek“, písala Kovátš Frida. Naprejdáli: Drvarič Ernest i Bokan Janez šolára iz Dol. Sláveč i Huber Iren šolárkinja iz Gor. Slá-

več. 5.) „1517. oktober 31“, pisao Flisár J., deklamálivala Benko Anuška šolárkinja iz Nuskove. 6) Zaprta obč. pesem: 219 v. 7. — Po verskom zadvečarki je offertorium bio dižani na dom. farno žensko društvo, šteri je prineso 48 50 Din. Zavolo slaboga vrejmena i božne pōti je malo vernikov obiskalo tō ōsvetnost. Ali ki so tao vzeli na ōsvetnosti, njim nepozáben ostáne v njihovom srci té verski zadvečarek. Tak je tūdi naša fara — kak vsáko leto — tūdi letos skrōmno počastila spōmenek našega reformátora Dr. Luther Martina. — Kovátš, dūh.

† Bajalo Marija, roj. Kūhar

Z intinskov boleznostjov i z zahválno pietetov se spomenémo tūdi zōsebno žnjéne preráne mrtelnosti. Dosta je zgūbila žnjōv nē samo njéna obōžana familija, nego tūdi puconsko žensko društvo, pri šterom je skōz 6 lét bila vréla, delavna tájnica. Dosta je zgūbilo žnjōv lūdstvo puconskoga i bodonskoga okōliša, šteromi je bila prijazniva, vsigdár z lūbéznostjov slūžéča poštarica. Ali najnazádnje dosta je zgūbo žnjōv ete naš list tūdi. Vēm samo G. Bōg zná, ka kelko gotove pomōči je aldūvala ona pri razpošilanju etoga lista, gda ga je vu začétki njegov nastavitel skōz več lét nej samo skoron sam pisao, nego tūdi dvē trétjini vsáke numere sam adresirao. Oča nebeski naj oblōna vu to bōgšo domovino zaseljeno dobro dūšo za vse njéne lépe slūžbe; njéno mládo tēlo pa naj sladko počiva na puconskom cintori vu krōži svoji roditelov i brata. — L. —

Svetūvanje reformácije v Puconci. Ete jedino evangeličanski svétek je Puconska fara páli z lépov ōsvetnostjov obhájala. Svetūvanje se je ob pol 10 vōri začnolo pri spōmeniki ob 150 létnici obstoja fare pozdigujenom. Tū so dom. dūhovnik na podl. Žid. 13, 7 meli govor. Po molitvi i občnom spēvanji je šereg vernikov od etec vu Božo hižo šō, štero so puconski vékši šolárje prvēši dén lepō očistili, altár, predganco, krstni kamen z živimi korinami opleli. Eti zvōn občni pēsem, liturgije i predge je blo tūdi zōseben redovék naprédáni. Náime Jonáš Štefan katehet so z osnovlenikmi nedelske šōle meli pripravno katekizácijo, deklamácije i popēvanja. Dom. dūhovnik so predávanje meli od „Potem-

njeni vrédnost reformácije“. Na pokonci svetūvanja je offertorium bio nabérani, šteri je vōzanesao 101 50 din.

Slūžbeni jubilej. Péttreseti lét vučiteljske slūžbe so svetili s svojov familijov 9. XI. 1940. naš dober i lūbléni poznánc šolski upravitel g. Rátka Edmund v Andrejci. Pred 35 ji je Gospodni Bōg dao na včenjé naše evang. šolske mladine v našo Puconsko faro i celō na njéno filálō, na andrejsko šōlo. Nej so si prebéráli mesta i naši so ostali vse do etiga mao, gda so spunili dobo, štero so oblásti predpisale. Leta so letina minola, ali ne prejde nikdár njihovo delo! Včili so svoje vučenike Evangeliomski rēči, naše prelépe cerkvene pesmi i verske strpnosti! Nega tistoga, šteri bi lahko tō pravo, da so samo z ednov rečjōv morgūvali na drūgo vadiūvanje, ali nega teda tūdi tistoga, šteri bi lahko potrdō, da so svojega nej vedno i povsēdi zdržali! Duga i duga leta so s svojim harmoniumom brezpláčno naprédávali i popēvali naše pesmi ob priliki Boži slūžb, štere so se vršile v njihovoj šōli! Vnōgo i vnōgokrát so nam pokazali svojo veliko zmožnost na orgolaj i svoj lépl i močen glás v našoj fárnj cērkvī v Puconci! Vsi ml, šteri smo njihovi vučenicke bili i šteri se že kak možjé ali žene borimo kak starišje za vsákdenšnji krūh našoj deci i nam, prosimo Gospodnoga Bogá, náj obdrži gospōda upravitela ešče vnōga leta v dobrom zdrávji, náj v miri vživajo tisto, štero so si s svojim delom dostakrát težko zaslūžili! Bōg ji živi ešče na mnōga leta njihovoj familiji i nam vsēm na radost i veselje!

Andrejščar

Samovolni dári. Na goridržanje *Dūševnoga Lista*: Cipott Jánoš Markišavci 5 D, Banfi Jánoš Šalamenci 2 D, Ropoša Ferenc Gor. Slaveče 90. 5 Din. — Na nesprrhlvti vėnec *Luthárove Flisár Šarolte*: Flajsinger Ilonka, roj. Varga Markišavci 50 D, Kuzmič Mátjáš Pužavci 10 D, Sočič Franc Predanovci 20 Din. — Na *Dljaški Dom*: Puconci 6 l. pšenice, 13 l. žita, Sebeborci 26 l. pš., 6 l. ž., Krnci 2 l. ž., Dolina 8 l. ž., Gorica 3 l. pš. 4 l. ž., Brezovci 16 l. pš., 10 l. ž., Lemerje 13 l. pš., 10 l. ž. Fara 150 l. žita. Vkup 64 l. pšenice i 203 l. žita. Bako Karol, šol. upravitel s Strūkovec 20 din, Erniša Vincenc s Tešanovec 65 din, Evang. verniki s Tešanovec 5 vreč krompéra, **Predsedništvo** naše cerkve nam je odōbrilo podporo 2000 dinárov. — Na *selansko cērkev*: Gergorec Jožef Puconci 50 din. — Srčna hvála!

Turobni glási. Zádni mēsec so se odse lili vu večnost z *Puconske fare*: Fujs Žužana v Pečarovci, stara 83 leta; vd. Gomboc Kata, r. Gergorec v Andrejci, st. 80 l.; vd. Goričanj Rozálja, r. Domján v Polani, st. 87 l.; Kováč Májtjáš v Pečarovci, st. 76 l.; vd. Sever Ana, r. Sever v Pečarovci, st. 77 l.; Šoštaréc Mihálj na Gorici, st. 74 l. i eden otrok v Predanovci. — *Z soboške fare*: 17. okt. Obál Leopoldina s Petánc, st. 31 l.; 25. okt. Poredoš Jožef z Martjanec, st. 81 l.; 29. okt. Kúzmíč Žuža z Nuskove, mrla v bolnici, st. 46 l. — *S krížavske fare*: 1. okt. Závec Gjörgj s Kúšťanovec, st. 65 l.; 7. okt. Küplen Kata s Prosečke vés, st. 68 l.; 10. okt. Kolta Marija, roj. Čarni z Ratkovec, st. 31 l.; 24. okt. Rituper Hermina z Dankovec st. 17 dni; 29. okt. Kutoš Peter s Križevac st. 88 l. — *Z domanjšovske fare*: vd. Ošvald Ana, roj. Šebök v Domanjšovci, st. 92 l. — *Z Gor. Slavečke fare*: 24. okt. Ropoša Adolf z Kuzme st. 33 mesecov; 3. nov. Gomboc Marija roj. Tanácek, [v Dol. Slaveči st. 65 l. — *Z Moravske fare*: 14. okt. Rituper Eva, roj. Krčmar v Tešanovci st. 67 l.; 22. okt. Malačič Jožef v Moravci, 76 l. — Vse žalüvajôce ráj pomiri Gospodni Bôg, preminjenim pa naj bode Kristuš goristaneje i žitek!

Pošta: G. Škrabán Elek v-Bethlehem 1149 E. 4. str. Péček Mihály se je ešče nē zgláso za volo poglihanja Vašega naprēplačila, kak ste nam písali. Opômentega, znábidti se je spozábo. Prosimo Vás nezamerte nam záto, ár Vaše naprēplačilo nam vsígdár prav príde, li samo za zmēšlavíc volo vam té reči odpošemo i vúpamo se, ka i nadale bodeie vrēli podpornik naši časopisov. Ostánemo z srdčnim pozdrávom.

Anonimni dopisnikl: Prosimo Vás, da bi se v bodôče podpisali, ár ēe tūdi se glási brez podpisa objávjio, moremo znati, što je pošila. — Reditelstvo.

Švedska. Na Švedskom so nē dávno v z 80 000 podpisi podpísanoj prošnji prosili vládo, naj v krátkom eden strogi zákon vōdá próti preklinjávcom.

Abesinija. V Abesiniji nemške misijonske postáje z velkov vrēlostjov i navdúšenostjov delajo med pogani. Tūdi švedske misijonske postáje so prevzéli Nemci.

Francija. Francoski proteštántov društva predsednik Boerguer dühovnik se je po rádiiji

obrno k proteštántúškim verníkom. Med drugim njim je tō pravo, da je francôski krščanov dužnost nē tō, da bi za državno katastrofo tiste dolžili, ki so neverni bili, nego tō, naj držijo globoko požalüvanje grēhov i naj se povrnējo k vretini vere, k Bibliji.

Nemčija. V Nemčiji je Martens evang. dühovnik za nemške mornáre pesmeno i molitveno knigo dao vō. Mornári so tō knigo z velkim veseljom prejéli, tak da je prvo izdánje v 100.000 falátov v krátkom vrēmeni odáno bilō, tak je knigo žē drügič trbelo vōdati.

Estonija. Žalostno novico glásijo estonske evang. cērkví slúžbene novine. Notránji minister je vōdao narédbo, po šteroj se v estonski šoláj več ne sme včiti verenávk. Tūdi teološko fakulteto, visiko šōlo gdé so se za dühovnike včili, so zaprli.

Mandžurija. Po vrēlom misijonskom deli je bila pred krátkim nastávljena v Mandžuriji, v Ážiji, mála ali v dūhi vrēla i močna evangeličanska cērkev. Cērkev je v največ mēstaj mála z s'ámov pokríta kučica, odznótra brezi vsákoga inventára, vse je siromaško, ali vernost verníkov pa je velka. Tūdi v dosti mēstaj nemajo dūševni pastérov, ali tam se pa za dūše brigajo i Božo rēč glásijo kurátorje i presbíterje.

Amerika. Evangeličanska vogrška fara v Clevelandi je velko, znamenito cērkev začnola zidati. Septembra 8 ga je bio dolidjáni vogelni kamen nōve cērkví. Pri toj prilíki se je velki svétek držo, navzōča je bila čēla fara i velka vnožina drügoga lúdstva, ki so se tūdi veselili z domáčími. Za zidanje cērkví má fara 30.000 dolárov gotovi pēnez. — Evangeličanska fara v Pert-Amboy-i si je za nōvoga dühovnika Dr. Wesselényi Mikloša odebrála. Znáno je, da je Dr. Wesselényi iz rim. katoličanske cērkví prestōpo v evang. cērkev.

Vogrška. Kelko cērkvio jeste v Budapešti? V Budapešti nájdemo 108 cērkvio. I to: 56 rim. katoličanski, 2 grško katoličanski, 3 pravoslávne, 13 kalvinski ali reformováni, 11 evangeličanski aug. vere, 3 unitáriuške, 1 baptistična, 18 židovski i 1 bolgárska. Zvün tej cērkvio ešče jeste 125 kapēlic i 108 molitvárníc. — Na Vogrskom je vogrsko evangeliomsko delavsko drüštvo prosilo parlament, naj se prinesé zákon, po šterom naj postáne velki pétek čēle držáve i vsej vogrški krščanov svétek, gda naj vsáko delo počí-

Dogodki zádnejega mēseca. 5. novembra so neznána letala bombardirale Bitolj v južnoj Srbiji. — Minister za vojško i mornarico, generál Nedić je odstôpo. Za nôvoga vojnoga ministra je imenüvani generál Pešić. — Letálska bitka med Nemčijov i Anglijov postája vse bole srdita. — Nemci so v septembri i oktobri potôpili za 1 milijon 300 ton sovražni ládij. Od začétka bojne so potopili že nad 7 milijonov ton. — Italijáni so napádnoli Grško, šteroj se je pa posrečilo zadostno vojsko postaviti na granice, tak ka Italijani, šteri so nej računali na tak močen odpor, samo pomali napredüjejo. — Najvékši politični dogodek zádni dnévov je bio obisk sovjetsksa zunanjega komisára Molotova v Berlini, ki je prišo tá v spremstvu 71 strokovnjákov. Razgovori s Hitlerom i Ribbentropom so trpeli dvá dni Zdržétka razgovorov so nej objavili. — Vodijo se tüdi pogájanja med nemškov i francoskov, pa med nemškov i špánskov vládov za tesnejše sodelovanje prôti Angliji. — Zavolo bojne se je v poedini držávaj podrakšalo živlénje za nasledüvajôče procenete: V Nemčiji za 3·4%, na Vogrskom za 6·4%, v Belgiji za 11·8%, na Finskom za 22%, v Angliji za 20%, v Jugoslaviji za 34%, v Litvi za 35%, v Romuniji za 38%.

Boža čakajôča lübézen.

Bio je eden oča, ki je prôti svojoj völi mogo videti, ka ga sin njegov ostávi i ide vu tühinstvo. Samostojen, svoj gospôd je šteo bidti. Zapravo je svojo očinsko herbijo vu pokvarjenom družtvi, med prázne žene i prijátele je zablôdo, šteri so ga očistili od vsega ka je meo, tak da je vu britko novolo prišo i je gladüvati mogo. Na konci je že veséli bio, či si je glád z pomijami lahko vtíšo.

Oča njegov je znao za njegovo žalostno stávo. Strašno ga je bolelo tô na srce, ali za vtíšanje té nevôle je dönok nikaj nej včino. Nej je šô za njim, nej njemi prineso krüha, nego je čako. Na koj je

čako? Na svojevólno nazájpovrnénje siná vu očinsko hižo. I gda se je té povrno, pokorno, priznavši svoje krivice, je doživo: oča moj ešče izdak živé, ja, céli čas se je za tébe želo, na tébe čako, njegova lübézen je nej poménkala prôti tebi. On z odprêtimi nároči ide sini prôti, küšne ga, vse njemi odpüsti i celô gostüvanje. njemi pripraví. Zda je minola nevola i gladüvanje.

Tak čaka tá vekivečna Lübézen, da lüdjé, ki míslijo brezi Bogá živeti i z tem samo nevolu, nepravico, bojno i krviprelévanje, glád i pomor správjio sebi za svoji grêhov volo, naj sami spoznajo zrok té svoje nevôle i se svojevólno nazájpovrnéjo k Njemi. Boža lübézen, štera poštüje človeka sloboščino, nás ne síli, nego nás samo zové k sebi po nevôlaj. Ki čüje njé glás i bôga, toga nevoli se konec vrže.

Tüdi tebé zové drági čtitel, si se žè domôpovrno? Lübézen Oče tüdi na tébe čaka!

MIRO DOMAJNKO

MURSKA SOBOTA, Lendavska cesta

(prek od tovarne BENKO)

PRVO PREKMURSKO POGREBNO PODJETJE

PRODAJAM:	Nagrobne vence umetne od	Din 60—
	Mrtvaške rakve mehki les od	Din 160—
	Mrtvaške rakve trdi les od	Din 750—
	Mrtvaške rakve kovinaste od	Din 1250—
	Mrtvaški prti (šlari) nav od	Din 30—
	Traki za vence od	Din 20—

IN VSE DRUGE POTREBŠČINE!

SKLADIŠČE PRI POKOPALIŠČU.

Sprejemem naročila tudi za sveže vence !!

Izposojam mrtvaški oder (ravatal) in voz.

Izvršujem: kompletno pogrebe, prevoze in izkope vse po zmerni cení.

POPOLNOMA DOMAČE PODJETJE!!!

„Nikaj velkoga i trôštajôčega je, blájženo i v miri mrêti.“
Luther.